

Side, vil kun give 30 pCt. Det paagældende Forslag om en Formueafgift ligger jo ikke for, og jeg skal derfor ikke gaa ind paa det, jeg nævner det kun i Sammenhæng med den Forbrugsskat, som man fra vor Side har peget paa, og som denne kyndige Forsker altsaa siger vil gavne Sparsommeligheden paa en ganske anden effektiv Maade end det af Regeringen stillede Forslag, ganske bortset fra, hvilke andre Mangler dette kan have.

Men er der saaledes ikke Veje frem der, hvor Regeringen har peget, er der altsaa Vej frem der, hvor vi har peget. Det gælder ikke i Valutaspørgsmaalet, at alle Veje fører til Rom, men det gælder ganske sikkert for os Konservative, at alle Veje er Veje, naar blot de fører til Rom. Vi kan ikke se, at en Importregulering af den her foreslaaede Art fører til Rom, endnu mindre, at Formueafgiften fører til Rom. Men den højtærede Chef for Ministeriet vil jo netop til Rom, og for saa vidt kan man jo sige: „Naar vi skal hen det samme Sted, lad os da sammen gaa!“ Men Vilkaaret for Følgeskabet er og maa blive, at man slaar ind paa en Vej, som man kan overbevise os om fører til det fælles Maal. Jeg gentager det: den Vej, som dette Lovforslag i den nuværende Form aabner, fører ikke til Rom, ja, ser oven i Købet afskrækkende ufarbar ud. Men nu er jo altsaa den højtærede Statsminister en Fører for Rigsdagen, som man siger i England „Leader of the House“, man tænker der særlig paa Underhuset, men da vi her har et Tokammerssystem, et effektivt Tokammerssystem, vilde det være fortræffeligt, om han ogsaa viste sig at være „Leader“ for Overhusets Vedkommende. Nu er det netop, det gælder om at vise, at han, som man i gamle Dage sagde, „kan være Mægler mellem Tingene“, have Forhandlingsevne, Tispassningsevne, Smidighed, sande Statsmandsegenskaber. Politik er jo det muligst Kunst, som den store Napoleon har sagt: „Overenskomst er Historiens Fabel“, og det er da saa, at den, der vil virkelig Politik og vil virkelig gennemføre noget, maa kunne manøvrere gennem et skærfyldt Farvand og maa kunne finde Mulighederne der, hvor de ligger, og ikke hæfte sig ved de Forslag, der kan have haft deres agitatoriske Betydning under Valgdagens Kamplarm, men som heroppe i den rolige Atmosfære, der hersker i dette Ting, ikke længere har nogen Betydning.

Den Tale, det ærede 3die Medlem for

4de Kreds (Madsen-Mygdal) holdt, har den faldne Storheds hele Beskhed. I Mod-sætning dertil har det nye altid sin Sødme. Nu har vi altsaa et nyt Ministerium. Til det nye knytter der sig altid noget af Forventningens Morgenrøde. Man siger, at nye Koste fejer bedst. Jeg tror ikke, at den nye Kost skal indlade sig paa at ville feje Landstinget ud, mange Koste vil blive slidt paa en saadan Fejning. Men den nye Kost vil fordelagtigt kunne benyttes til at feje politiske og saglige Vanskeligheder pænt og ligeligt til Side.

Dette er, hvad jeg har paa Hjerte som Ordfører for mit Parti. Jeg vil gerne for egen Regning tilføje et Par Ord angaaende det nuværende Valutaraads Maade at udføre den gældende Lov paa i Praksis, og jeg vil fremføre disse Bemærkninger foranlediget af, hvad den højtærede Stats- og Erhvervsminister sagde i sit Indledningsforedrag, og de mange Bemærkninger om denne Sag, der er vekslet i det andet høje Ting. Jeg maa med Folketingsmand Holger Andersen hævde, at det ikke ligger i den bestaaende Lov at gennemføre en saadan — man kalde det Centralisering, eller hvad man vil —, en saadan Indskrænkning af de valutahandlende Virksomheders Tal, som er sket. Jeg beraaber mig i saa Henseende paa, at den daværende Handelsminister, Jørgen Christensen, da han fremsatte Lovforslaget her i Landstinget, udtrykkelig sagde, at man ikke paa dette Omraade har tænkt sig at skabe Forstyrrelse og hindre de Virksomheder, der hidtil har handlet med fremmed Valuta. Det var paa den Basis, man i hvert Fald fra vort Partis Side stemte for Loven, og jeg skal nævne, at jeg som Ordfører for mit Parti udtrykkelig sagde, at dette Forslag bærer ganske vist det pompøse Navn „Valutacentral“, men at der slet ikke var Tale om nogen Centralisering af Valutahandelen, og dette blev sagt, uden at der skete den mindste Modsigelse fra den daværende Handelsminister. Det var vort bestemte Indtryk, at de Virksomheder, der havde vist sig allerede at kunne handle med Valuta, og at kunne tilfredsstille deres Kunders Behov paa naturlig Maade, fik Autorisation, hvorimod vi ganske vist var opmærksomme paa en Bemærkning af den daværende Handelsminister, Jørgen Christensen, om, at i Tilfælde af Misbrug vilde man kunne tage den givne Bemyndigelse tilbage; men det er jo noget helt andet. Nu maa jeg have Lov til at sige, at de Herrer, som sidder i Valutacentralen, maaske med nogen Ret kan have troet,